

Waarderingswoord

Prof. Amie – redakteur, opdraggewer en mens

Mariana Venter
Artikelredakteur: *In die Skriflig*

Om vir meer as tien jaar saam met prof. Van Wyk *In die Skriflig*-nommers en -artikels deur hul verskillende stadia mee te maak en te laat publiseer, behels ten slotte meer as 'n strak werksverhouding. Hierdie proses het onder andere ook daartoe bygedra dat 'n mens hom in verskillende hoedanighede leer ken het.

As redakteur het hy deurgaans so objektief moontlik probeer oordeel om 'n finale en ewewigtige aanbeveling oor die plasing al dan nie van artikels te formuleer. En in hierdie aanbeveling het prof. Van Wyk die outeur gewoonlik die geleentheid gebied om 'n voorgelegde artikel te hersien – eerder as om te volstaan met skerp kritiek wat ontmoedigend kon inwerk op iemand se akademiese selfbeeld. Self het prof. Van Wyk nooit as primêre keurder van enige artikel opgetree nie en deurgaans die oordeel van die keurderspaneel in ag geneem. Subjektiewe aanvelings was dus iets wat hy op hierdie manier uit die keuringsstelsel van *In die Skriflig* geweier het. Soos in al sy optredes het hy ook die korrekte weg gevolg wanneer van sy eie artikels aan *In die Skriflig* voorgelê is. Hy het geen inspraak verwag by die keuse van keurders nie en het die subredakteur se uiteindelijke aanbeveling eerbiedig.

Prof. Van Wyk was 'n redakteur wat besorgd was oor die tydskrif en met nougesetheid vooruitbeplan het. Sy redakteurstake het hy op 'n geïntegreerde en gedissiplineerde wyse afgehandel sodat die werksvloei tussen redakteur en ondersteuningspersoneel nooit onnodig vertraag is nie. Hy het gesorg dat hy en die vakvereniging op hoogte is van *In die Skriflig* se totaalbeeld en -bedrywighede – daarvan getuig die jaarlikse verslag wat aan die vakvereniging voorgelê is. En hierdie sorg en vooruitbeplanning het grotendeels daartoe bygedra dat *In die Skriflig* voortdurend van geskikte artikelstof voorsien gebly het.

As opdraggewer het diegene wat as ondersteuningspersoneel werksaam was, altyd die gevoel gehad dat hulle as *medewerkers* behandel word en nie as ondergeskiktes wat (teen betaling) roetinetakies moet uitvoer nie. Hy het deurgaans met waardering kennis geneem van persoonlike insette van die ondesteuningspersoneel. En as opdraggewer het hy steeds bewus gebly van elke personeellid se eiesoortige omstandighede – sy handdruk en navraag oor jou welstand wanneer hy die kantoor binnegekom het, het enige opdrag voorafgegaan.

En trou aan sy ingesteldheid om eties-korrek op te tree, het hy gereeld probeer bepaal of daar balans is tussen personeellede se werksverpligtinge en die vergoeding wat daarvoor gegee word. Die ondersteuningspersoneel se welsyn (finansieel en andersins) was daarom 'n gereelde agendapunt op redaksie- en Koördineringskomiteevergaderings. Hierdie persoonlike en professionele bemoeienis met die situasie van die personeellede is 'n faset wat hoog aangeslaan word.

Prof. Van Wyk het egter nie net sy rol as redakteur en opdraggewer uitgevoer nie – ook **as mens** was hy betrokke by die kantoorpersoneel. “Hoe gaan dit?” was dus nie by hom net 'n gewoontefrase nie; hy was empaties betrokke by hierdie vraag. En as ons sê dat hy in alle omstandighede formeel en korrek opgetree het, dan word terselfdertyd gesê dat hierdie optrede nooit onbetrokke en afstandelik was nie – sy empatie was aanvoelbaar. Hierdie pastorale ingesteldheid en sy raaksien van die mens agter die gestalte van “personeellid wees” sal 'n blywende herinnering aan 'n werksverbintenis wees.

En so deur die jare het 'n mens hom ook met sy hebbelikheidjies leer ken – geweet dat hy in sy artikels en formulerings hou van woordkontraste en teenstellings; dat hy soms verlei word om 'n bietjie met die taal te “speel”, dat sy betoog en argumentering dikwels in parentetiese sinne gestel word. En algaande het sy eie idiolek naderhand ook by ons bekend geword – wie sal ooit die nuutskepping “spesimisme” lees en nie onmiddellik aan prof. Amie dink nie? *Spesimisme* dan as teenoorgestelde van *pessimisme* (van die Latyn *spes* = hoop)! En natuurlik het ons ook naderhand geweet waar sy navorsingsbelangstelling lê: sommer outomaties sou jy gou vir prof. Amie 'n fotokopie gaan maak as jy êrens 'n artikel oor Augustinus raakloop!

Tien jaar se saamwerk laat tog sy indrukke – met dankbaarheid kan ons getuig dat hierdie indrukke positief was.

Ons seënwense aan prof. Amie vir die volgende jare – mag u meer geleentheid kry om u akademiese beleënheid in geskrewe vorm aan 'n breë leserspubliek bekend te stel.